

ଜଗଦଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟ, ଉତ୍କଳପିଙ୍କ ସପ୍ତଶତ ଜନ୍ମବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ ଭିଡିଓ କନଫେରେନ୍ସ ଜରିଆରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସମ୍ବୋଧନ

Posted On: 05 FEB 2017 8:43PM by PIB Bhubaneswar

ଶ୍ରୀ ପେଟାବର ମଠର ପରମ ଶ୍ରଦ୍ଧେୟ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱେଶ ତୀର୍ଥ ସ୍ୱାମୀ ଜୀ,

ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱ ପ୍ରସନ୍ନ ତୀର୍ଥ ସ୍ୱାମୀଜୀ,

ଶ୍ରୀ ରାଘବେନ୍ଦ୍ର ମଠର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ ସୁଭୁଧେନ୍ଦ୍ର ତୀର୍ଥ ସ୍ୱାମୀଜୀ

ଏବଂ ସେଠାରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଉପସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଗଣ ।

ଭାରତରେ ଭକ୍ତି ଆନ୍ଦୋଳନ ସମୟର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଦାର୍ଶନିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ସନ୍ଥ ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସପ୍ତମ ଶତାବ୍ଦୀ ସମାରୋହରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିବାରୁ ମୁଁ ଅଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ିଛି ।

କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା କାରଣରୁ ମୁଁ ଉତ୍କଳପି ଯାଇପାରିଲି ନାହିଁ । ଏଇ ଚିକିତ୍ସା ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଆଲିଗଡ଼ରୁ ଫେରିଛି । ଏହା ମୋର ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ଯେ ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ସୁଅବସର ମୋତେ ଆଜି ମିଳିପାରିଛି ।

ମାନବ ଜାତିର ନୈତିକ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉଦ୍ଧାନ ନିମନ୍ତେ ଯେପରି ସନ୍ଥ ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ବାଣ୍ଟିର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରାଯାଉଛି, ମୁଁ ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଆଚାର୍ଯ୍ୟଗଣ, ମନାଷିଗଣଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି ।

କର୍ଣ୍ଣାଟକର ପୂଣ୍ୟଭୂମିକୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି, ଯେଉଁଠି ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଥିଲା, ସେଠି ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ଶଙ୍କର ଏବଂ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ରାମାନୁଜଙ୍କ ଭଳି ପୂଣ୍ୟାତ୍ମାମାନଙ୍କ ବିଶେଷ ସ୍ନେହ ମଧ୍ୟ ମିଳିପାରିଥିଲା ।

ଉତ୍କଳପି ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଜନ୍ମଭୂମି ଏବଂ କର୍ମଭୂମି ଥିଲା । ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟ ନିଜ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଗୀତାଭାଷ୍ୟ ଉତ୍କଳପିର ଏହି ପବିତ୍ର ଭୂମିରେ ରଚନା କରିଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟ ଏଠାକାର କୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦିରର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହି ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କୃଷ୍ଣ ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତି ମୋର ବିଶେଷ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଉତ୍କଳପି ପ୍ରତି ମୋର ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ରହିଆସିଛି । ମୋତେ ଅନେକ ଥର ଉତ୍କଳପି ଯିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଛି । 1968 ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି 4 ଦଶନ୍ଧିରୁ ଉତ୍କଳପି ସମୟ ଧରି ଉତ୍କଳପି ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନର ଦାୟିତ୍ୱ ଭାରତୀୟ ଜନତା ପାର୍ଟି ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଜନସଂଘ ସମ୍ଭାଳିଥିଲା । 1968ରେ ଉତ୍କଳପି ପ୍ରଥମ ଥର ମ୍ୟୁନିସିପାଲ କର୍ପୋରେସନ ଭାବେ ହାତରେ ମଜଲ୍ଲା ସଫା କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ନିଷ୍ପେଧାଜ୍ଞା ଲଗାଇଥିଲା । 1984 ଏବଂ 1989 ରେ ଦୁଇ ଥର ଉତ୍କଳପି ସ୍ୱଚ୍ଛତା ନିମନ୍ତେ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଥିଲା । ସ୍ୱଚ୍ଛତା ପ୍ରତି, ମାନବୀୟ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ପ୍ରତି ଜନଶକ୍ତି ଜାଗୃତ କରିବା ଦିଗରେ ଆମର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିବଦ୍ଧତାର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଉଦାହରଣ ହେଉଛି ଏହି ସହର ।

ମୁଁ ଦୁଇ ଗୁଣା ଖୁସି ଯେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱେଶ ତୀର୍ଥ ସ୍ୱାମୀଜୀ ସ୍ୱୟଂ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି ।

8ବର୍ଷର ଛୋଟ ବୟସରୁ ସନ୍ଧ୍ୟାସ ନେବା ପରେ ନିଜ ଜୀବନର 80 ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ସେ ନିଜ ଦେଶ ପାଇଁ, ନିଜ ସମାଜକୁ ମଜବୁତ କରିବାରେ ବିତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦେଶର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ଅଖିକ୍ଷା, ଗୋରକ୍ଷା, ଜାତିବାଦ ବିରୋଧରେ ସେ ଅଭିଯାନ ଚଳାଇଆସିଛନ୍ତି ।

ସ୍ୱାମୀଜୀଙ୍କ ପୂଣ୍ୟ କର୍ମ କାରଣରୁ ତାଙ୍କୁ ପଞ୍ଚମ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ନିମନ୍ତେ ସୁଯୋଗ ମିଳିଛି । ଏଭଳି ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ମୁଁ ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ,

ଆମ ଦେଶର ଇତିହାସ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ପୁରୁଣା । ହଜାର ବର୍ଷର ଇତିହାସକୁ ଏକତ୍ର କରି ଆମ ଦେଶରେ ସମୟ ସହିତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ତରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ, ସମାଜରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ । କିନ୍ତୁ ସମୟ ବିତିବା ସହିତ କେତେକ କଳୁଷତା ଆମ ସମାଜରେ ବ୍ୟାପିଯାଇଛି ।

ତେବେ ଆମ ସମାଜର ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ବି କଳୁଷତା ବ୍ୟାପିଛି, ସମାଜକୁ ସୁଧାରିବା ଲାଗି କେହି ନା କେହି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ଦିନେ ଏପରି ସମୟ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଆମ ସମାଜର ନେତୃତ୍ୱ ସାଧୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ହାତରେ ରହିଥିଲା । ଏହା ଭାରତୀୟ ସମାଜର ଅତୀତ କ୍ଷମତା ଯେ ସମୟ ସମୟରେ ଆମକୁ ଦେବଦୂଲ୍ୟ ମହାପୁରୁଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସମାଜର କଳୁଷତାକୁ ଚିହ୍ନିବା ସହ ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାର ମାର୍ଗ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଜଣେ ସନ୍ଥ ଥିଲେ, ସମାଜ ସଂସ୍କାରକ ଥିଲେ, ନିଜ ସମୟର ଅଗ୍ରଦୂତ ଥିଲେ । ଏପରି ଅନେକ ଉଦାହରଣ ରହିଛି ଯେତେବେଳେ ସେ ପ୍ରଚଳିତ କୁପ୍ରଥା ବିରୋଧରେ, ନିଜର ମତ ରଖିଥିଲେ, ସମାଜକୁ ନୂଆ ମାର୍ଗ ଦେଖାଇଥିଲେ । ଯଜ୍ଞରେ ପଶୁ ବଳି ବନ୍ଦ କରିବାର ସାମାଜିକ ସୁଧାର ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଭଳି ମହାନ ସନ୍ଥଙ୍କ ଅବଦାନ ଥିଲା ।

ଆମର ଇତିହାସ ସାକ୍ଷୀ ରହିଛି ଯେ ଆମ ସନ୍ଥମାନେ ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସମାଜରେ ଯେଉଁ ଖରାପ ପରମ୍ପରା ଚାଲିଆସିଛି, ସେଥିରେ ସୁଧାର ଆଣିବା ନିମନ୍ତେ ଏକ ଜନ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏହି ଜନଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଭକ୍ତି ସହିତ ଯୋଡ଼ିଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିର ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନ ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତ ଠାରୁ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ଏବଂ ଗୁଜରାଟ ଦେଇ ଉତ୍ତର ଭାରତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପିଥିଲା ।

ସେହି ଭକ୍ତି ଯୁଗରେ, ସେହି କାଳଖଣ୍ଡରେ, ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ର, ପୂର୍ବ-ପଶ୍ଚିମ ଉତ୍ତର-ଦକ୍ଷିଣ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିଗରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାଷାଭାଷୀ ଅଞ୍ଚଳରେ ମନ୍ଦିର, ମଠରୁ ବାହାରି ଆମର ସଜ୍ଜମାନେ ଏକ ଚେତନା ଜାଗ୍ରତ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ, ଭାରତର ଆତ୍ମାକୁ ଜଗାଇବାର ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ ।

ଭକ୍ତି ଆନ୍ଦୋଳନର ଜ୍ୟୋତି ଦକ୍ଷିଣରେ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟ, ନିମ୍ବକାଚାର୍ଯ୍ୟ, ବଲ୍ଲଭାଚାର୍ଯ୍ୟ, ରାମାନୁଜାଚାର୍ଯ୍ୟ, ପଶ୍ଚିମରେ ମୀରାବାଇ, ଏକନାଥ, ତୁକାରାମ, ରାମଦାସ, ନରସୀ ମେହତା, ଉତ୍ତରରେ ରାମାନନ୍ଦ, କବୀର ଦାସ, ଗୋସ୍ୱାମୀ ତୁଳସୀଦାସ, ସୁରଦାସ, ଗୁରୁ ନାନକଦେବ, ସନ୍ତ ରୈଦାସ, ପୂର୍ବରୁ ଚୈତନ୍ୟ ମହାପ୍ରଭୁ ଏବଂ ଶଙ୍କରଦେବଙ୍କ ଭଳି ସଜ୍ଜଙ୍କ ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ସଶକ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସଜ୍ଜମାନଙ୍କ, ଏହି ମହାପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପ୍ରଭାବ କାରଣରୁ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ସେ ସମୟରେ ଅନେକ ବିପତ୍ତି ସହି ସୁଦ୍ଧା ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିଥିଲା, ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇପାରିଥିଲା ।

ଆଦି ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଦେଶର 4 କୋଣକୁ ଯାତ୍ରା କରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାଂସାରିକତା ଠାରୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହେବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଥିଲେ । ରାମାନୁଜାଚାର୍ଯ୍ୟ ବିଶିଷ୍ଟ ଦୈତବାଦର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥିଲେ । ସେ ମଧ୍ୟ ଜାତିର ସୀମା ଠାରୁ ଉପରକୁ ଉଠି ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଥିଲେ ।

ସେ କହୁଥିଲେ କର୍ମ, ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ । ସେ ଦେଖାଇଥିବା ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ସଜ୍ଜ ରାମାନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ଜାତି ଏବଂ ଧର୍ମର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଶିଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରି ଜାତିବାଦ ଉପରେ କଡ଼ା ପ୍ରହାର କରିଥିଲେ ।

ସଜ୍ଜ କବୀର ମଧ୍ୟ ଜାତିପ୍ରଥା ଏବଂ କର୍ମକାଣ୍ଡରୁ ସମାଜକୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ନିମନ୍ତେ ଅନେକ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ ।

ସେ କହୁଥିଲେ- “ପାନୀ କେରା ବୁଲବୁଲା-ଅସ ମାନସ କି ଜାତ.....”

ଜୀବନର ଏତେ ବଡ଼ ସତ୍ୟ ସେ ଏତେ ସହଜ ଶବ୍ଦରେ ଆମ ସମାଜ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିଥିଲେ ।

ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ କହୁଥିଲେ- “ମାନବ କି ଜାତ୍ ସଭୋ ଏକ ପହଚାନବୋ” ।

ସଜ୍ଜ ବଲ୍ଲଭାଚାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ନେହ ଏବଂ ପ୍ରେମରେ ମାର୍ଗରେ ଯାଇ ମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଥିଲେ ।

ଚୈତନ୍ୟ ମହାପ୍ରଭୁ ଅତ୍ୟୁତା ବିରୋଧରେ ସମାଜକୁ ନୂଆ ମାର୍ଗ ଦେଖାଇଥିଲେ ।

ସଜ୍ଜମାନଙ୍କର ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳା - ଭାରତୀୟ ଜୀବନ୍ତ ସମାଜର ପ୍ରତିବିମ୍ବ, ପରିଣାମ । ସମାଜରେ ଯେଉଁସବୁ ସମସ୍ୟା ଆସିଛି, ତାହାର ଉତ୍ତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛି । ଏହି କାରଣରୁ ସାରା ଦେଶରେ ବୋଧହୁଏ ଏମିତି କୌଣସି ଜିଲ୍ଲା କିମ୍ବା ଅଞ୍ଚଳ ନଥିବ ଯେଉଁଠି ଜଣେ ସଜ୍ଜ ଜନ୍ମ ହୋଇନଥିବେ । ସଜ୍ଜ, ଭାରତୀୟ ସମାଜିକ ପୀଡ଼ାର ଉପାୟ ହୋଇ ଉଭା ହୋଇଛନ୍ତି ।

ନିଜ ଜୀବନ, ନିଜ ଉପଦେଶ ଏବଂ ସାହିତ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନେ ସମାଜ ସୁଧାରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

ଭକ୍ତି ଆନ୍ଦୋଳନ ସମୟରେ ଧର୍ମ, ଦର୍ଶନ ଏବଂ ସାହିତ୍ୟର ଏକ ତ୍ରିବେଣୀ ସଂଗମ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ଆଜି ମଧ୍ୟ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଉଛି । ଏହି ସମୟରେ ରହୀମ୍ କହିଥିଲେ-

“ଝେ ରହୀମ୍ ନର ଧନ୍ୟ ହେ,

ପର ଉପକାରୀ ଅଜ,

ବାଣ୍ଟନ୍ ଖାରେ କୋ ଲଗେ

ଜେଁମା ମେହନ୍ତୀ କୋ ରଜ...”

ଅର୍ଥାତ୍ ଯେପରି ମେହନ୍ତୀ ଲଗାଉଥିବା ଲୋକ ହାତରେ ମେହନ୍ତୀର ରଜ ଲଗାଇଥାଏ, ସେହିପରି ଯିଏ ପରୋପକାରୀ, ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ଅନ୍ୟର ଭଲ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାର ମଧ୍ୟ ଆପେ ଆପେ ଭଲ ହୋଇଥାଏ ।

ଭକ୍ତିକାଳର ସେହି ସମୟରେ ରସଖାନ, ସୁରଦାସ, ମଲିକ ମହମ୍ମଦ ଜାୟସୀ, କେଶବଦାସ, ବିଦ୍ୟାପତିଙ୍କ ଭଳି ଅନେକ ମହାନ ଆତ୍ମା ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ବାଣୀ ଜରିଆରେ, ନିଜ ସାହିତ୍ୟ ଜରିଆରେ ସମାଜକୁ କେବଳ ଆଇନା ଦେଖାଇନଥିଲେ, ବରଂ ତା’କୁ ସୁଧାରିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ ।

ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନରେ କର୍ମ, ମଣିଷ ଆଚରଣର ଯେଉଁ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି, ତା’କୁ ଆମର ସାଧୁ ସଜ୍ଜ ସର୍ବଦା ସର୍ବୋପରି ରଖିଛନ୍ତି । ଗୁଜରାଟର ମହାନ ସଜ୍ଜ ନରସୀ ମେହତା କହୁଥିଲେ - “ବାଚ-କାଛ-ମନ ନିଶ୍ଚଳ ରାଖେ, ପରଧନ ନବ ଝାଲେ ହାତରେ” ।

ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଶବ୍ଦକୁ, ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏବଂ ନିଜର ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ନିଜ ହାତରେ ଅନ୍ୟର ଧନକୁ ଛୁଇଁବା ମଧ୍ୟ ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆଜି ଯେତେବେଳେ ସାରା ଦେଶ କଳାଧନ ଏବଂ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବିରୋଧରେ ଏତେବଡ଼ ଲଢ଼େଇ ଲଢୁଛି, ସେତେବେଳେ ଏପରି ଚିନ୍ତାଧାରା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇପଡ଼ିଛି ।

ବିଶ୍ୱକୁ ଅନୁଭବ ମଣ୍ଡପ ବା ପ୍ରଥମ ସଂସଦର ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଥିବା ମହାନ ସମାଜ ସଂସ୍କାରକ ବସେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ କର୍ମଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆଲୋକିତ ହେବ । ସାମାଜିକ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଚରଣରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ଆସିବା ହିଁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରର ପ୍ରଥମ କାରଣ । ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ କର୍ମଯୋଗକୁ ଯେତେ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦିଆଯିବ, ସେତିକି ହିଁ ସମାଜରୁ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଆଚରଣ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯିବ ।

ଶ୍ରୀ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଏହି କଥା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱରୋପ କରୁଥିଲେ ଯେ କୌଣସି କାମ ଛୋଟ କିମ୍ବା ବଡ଼ ନୁହେଁ,

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଚ୍ଚୋଟତାର କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠାର ସହ କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପୂଜା ଭଳି ହୋଇଥାଏ ।

ସେ କହୁଥିଲେ ଯେ ଯେପରି ଆମେ ସରକାରଙ୍କୁ ଟିକସ ଦେଉଛୁ, ସେହିପରି ଆମେ ମାନବସମାଜର ସେବା କଲେ, ତାହା ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଟିକସ ଦେବା ଭଳି ହୋଇଥାଏ ।

ଆମେ ଗର୍ବର ସହିତ କହିପାରିବା ଯେ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ନିଜଗତରେ ଏଭଳି ମହାନ ପରମ୍ପରା ରହିଛି,

ଏପରି ମହାନ ସନ୍ଧ୍ୟା-ମୁନି ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି, ରକ୍ଷି-ମୁନି, ମହାପୁରୁଷ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ତପସ୍ୟା, ନିଜ ଜ୍ଞାନର ଉପଯୋଗ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଭାଗ୍ୟ ବଦଳାଇବା ନିମନ୍ତେ, ରାଷ୍ଟ୍ରର ନିର୍ମାଣ ନିମନ୍ତେ କରିଛନ୍ତି ।

ଆମର ସନ୍ଧ୍ୟାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାଜକୁ :

ଜାତିରୁ ଜଗତ ଆଡ଼କୁ

ସ୍ୱ' ରୁ ସମସ୍ତ ଆଡ଼କୁ

ଅହମ୍ ଠାରୁ ବୟମ୍ ଆଡ଼କୁ

ଜୀବ ଠାରୁ ଶିବ ଆଡ଼କୁ

ଜୀବାତ୍ମା ଠାରୁ ପରମାତ୍ମା ଆଡ଼କୁ ଯିବା ଲାଗି ପ୍ରେରଣା ଦେଇଛନ୍ତି ।

ସ୍ୱାମୀ ଦୟାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀ, ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ, ରାଜା ରାମମୋହନ ରାୟ, ଈଶ୍ଵରଚନ୍ଦ୍ର ବିଦ୍ୟାସାଗର, ଜ୍ୟୋତିବା ପୁଲେ, ଡକ୍ଟର ଭୀମରାଓ ଆମ୍ବେଦକର, ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ, ପାଣ୍ଡୁରଙ୍ଗା ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଆଠିଙ୍ଗଲେ, ବିନୋବା ଭାବେଙ୍କ ଭଳି ଅଗଣିତ ସନ୍ଧ୍ୟାପୁରୁଷମାନେ ଭାରତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଧାରାକୁ ସର୍ବଦା ଚେତନାମୟ ରଖିଥିଲେ । ସମାଜରେ ଚାଲି ଆସିଥିବା କୁପରମ୍ପରା ବିରୋଧରେ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ।

ଜାତି ଭେଦ ଦୂର କରିବା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଜନଜାଗୃତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ଭକ୍ତି ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଜନଶକ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ;

ସତୀଦାହ ପ୍ରଥାକୁ ରୋକିବା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସ୍ୱଚ୍ଛତା ବୃଦ୍ଧି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ସାମାଜିକ ସମରସତା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଶିକ୍ଷା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ;

ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଠାରୁ ନେଇ ସାହିତ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

ସେମାନେ ନିଜ ପ୍ରଭାବ ଛାଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି, ଜନମତ ବଦଳାଇଛନ୍ତି ।

ଏହି ମହାନ ବିଭୂତିମାନେ ଦେଶକୁ ଏପରି ଏକ ଶକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଅଭୂତ, ଅତୁଳନୀୟ ।

ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ

ସାମାଜିକ କଳ୍ପକ୍ଷତା ଦୂର କରିବା ଲାଗି ଏପରି ମହାନ ସନ୍ଧ୍ୟା ପରମ୍ପରା କାରଣରୁ ହିଁ ଆମେ ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ଧରି ନିଜର ସାଂସ୍କୃତିକ ଐତିହ୍ୟକୁ ସାଇତି ରଖିପାରିଛୁ । ଏପରି ମହାନ ସନ୍ଧ୍ୟା ପରମ୍ପରାଙ୍କ କାରଣରୁ ହିଁ ଆମେ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ଏକୀକରଣ ଏବଂ ରାଷ୍ଟ୍ର ନିର୍ମାଣର ଅବଧାରଣାକୁ ସାକାର କରିପାରିଛୁ ।

ଏପରି ସନ୍ଧ୍ୟା କୌଣସି ଯୁଗ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରହିନାହାନ୍ତି, ବରଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗରେ ନିଜର ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିପାରିଛନ୍ତି ।

ଆମ ଦେଶକୁ ସନ୍ଧ୍ୟାମାନେ ସର୍ବଦା ସମାଜକୁ ଏହି କଥା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମ ଠାରୁ ଉଦ୍ଧୃତ ଯଦି କୌଣସି ଧର୍ମ ଥାଏ ତାହା ମାନବ ଧର୍ମ ।

ଆଜି ଆମ ଦେଶ, ଆମ ସମାଜ ସମ୍ମୁଖରେ ନାନା ସମସ୍ୟା ରହିଛି । ଏହି ସମସ୍ୟାର ମୁକାବିଲା କରିବା ଦିଗରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମାଜ ଏବଂ ମଠର ବଡ଼ ଯୋଗଦାନ ରହିଛି । ସ୍ୱଚ୍ଛତା ହିଁ ଈଶ୍ଵର ବୋଲି ସନ୍ଧ୍ୟା କହିଲେ, ତାହାର ପ୍ରଭାବ ସରକାରଙ୍କ କୌଣସି ଅଭିଯାନ ଠାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ ।

ଆର୍ଥିକ ରୂପରେ ସ୍ୱଚ୍ଛତାର ପ୍ରେରଣା ମଧ୍ୟ ଏହି ଠାରୁ ମିଳିଥାଏ । ଭ୍ରଷ୍ଟ ଆଚରଣ ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମାଜ ପାଇଁ ସମସ୍ୟା, ତା'ହେଲେ ତା'ର ଉପାୟ ଆଧୁନିକ ସନ୍ଧ୍ୟା ହିଁ ଦେଇପାରିବ ।

ପରିବେଶ ସଂରକ୍ଷଣରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମାଜର ବଡ଼ ଭୂମିକା ରହିଛି । ଆମ ସଂସ୍କୃତିରେ ବୃକ୍ଷକୁ ଚେତନ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି, ଜୀବନୁଯକ୍ତ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି ।

ପରେ ଭାରତର ଜଣେ ସୁପୁତ୍ର ମହାନ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଡକ୍ଟର ଜଗଦୀଶ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଷ ଏହାକୁ ଦୁନିଆ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରମାଣିତ ମଧ୍ୟ କରିପାରିଥିଲେ ।

ହେଲେ ଏଥିପୂର୍ବରୁ ଦୁନିଆ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁନଥିଲା, ଆମକୁ ପରିହାସ କରୁଥିଲା ।

ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରକୃତି ମା' ଭଳି, ଦୁହିଁବା ନିମନ୍ତେ ନୁହେଁ, ସେବା ନିମନ୍ତେ । ଆମର ଏଠି ବୃକ୍ଷ ନିମନ୍ତେ ନିଜ ଜୀବନ ବଳିଦାନ ଦେବାର ପରମ୍ପରା ରହିଛି । ତାଳ ଭାଙ୍ଗିବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଇଥାଏ । ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ଏବଂ ବନସ୍ପତି ପ୍ରତି ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହେବା ଲାଗି ଆମକୁ ପିଲାଦିନୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ।

ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଆରତୀ ପରେ ଶାନ୍ତି ମନ୍ତ୍ରରେ ବନସ୍ପତିଙ୍କ ଶାନ୍ତି, ଆପଣ ଶାନ୍ତି କହିଥାଉ । କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ସମୟ ସହିତ ଏହି ପରମ୍ପରା ମଧ୍ୟ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି । ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟା ସମାଜକୁ ଏହି ଦିଗରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପ୍ରୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ଆମର ଗ୍ରନ୍ଥରେ, ଆମର ପରମ୍ପରାର ଅଂଶବିଶେଷ ରହିଛି, ଏହାକୁ କାମରେ ଲଗାଇପାରିଲେ ହିଁ କ୍ଲାନେଟ୍ ଟେଞ୍ଜି ବା ଜଳବାୟୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମସ୍ୟାର ମୁକାବିଲା କରିହେବ ।

ଆଜି ମଧ୍ୟ ଆପଣ ଦେଖନ୍ତୁ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ଵର ବିଭିନ୍ନ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ଜୀବନ ଜିଇଁବାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବାଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ବିଶ୍ଵର ନଜର ଭାରତର ସଂସ୍କୃତି ଏବଂ ସଭ୍ୟତା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିବନ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ।

ଏକପ୍ରକାର କହିବାକୁ ଗଲେ ବିଶ୍ଵର ସମସ୍ତ ସମସ୍ୟାର ଉତ୍ତର ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିରେ ରହିଛି । ଏହା ଭାରତରେ ସହଜରେ ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ଏକ ଈଶ୍ଵରକୁ ଅନେକ ରୂପରେ ଜାଣି ଏବଂ ପୂଜା କରି ହୋଇଥାଏ । ରକ ବେଦରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ-

“ଏକମ୍ ସତ୍ ବିପ୍ରା ବହୁଧା ବଦନ୍ତି...” ଗୋଟିଏ ହିଁ ପରମସତ୍ୟକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମରେ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇଥାଏ । ବିବିଧତାକୁ ଆମେ କେବଳ ସ୍ୱୀକାର କରିନାହୁଁ ତାହାର ଉତ୍ସବ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରିଛୁ ।

ଆମେ ବସୁଧେବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍... ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଗୋଟିଏ ପରିବାର ଭାବେ ବିବେଚନା କରୁଥିବା ଲୋକ । ଆମେ କହିଥାଉ – “ସହନା ଭବତୁ- ସହ ନୌଭୁନକ୍ତୁ...” ସମସ୍ତଙ୍କ ପୋଷଣ ହେଉ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁ, କେହି କାହା ପ୍ରତି ଦ୍ଵେଷ ନରଖୁ । କଠୋରତାର ଏହା ହିଁ ସମାଧାନ । ଆତଙ୍କର ମୂଳରେ ଏହି କଠୋରତା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି ଯେ ମୋ ମାର୍ଗ ହିଁ ସଠିକ୍ । ଯେତେବେଳେ କି ଭାରତରେ କେବଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ରୂପରେ ନୁହେଁ ବ୍ୟବହାରିକ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଉପାସନାର ଲୋକମାନେ ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ଧରି ସାଥୀ ହୋଇ ରହିଆସୁଛନ୍ତି । ଆମେ ସର୍ବପକ୍ଷ ସମତାବଳୀ ମାନୁଥିବା ଲୋକ ।

ମୁଁ ଭାବେ ଯେ ଆଜି ଏହି ଯୁଗରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ରହୁଛୁ, ସମାଜରେ ବ୍ୟାପିଥିବା କଳୁଷତା ଦୂର କରିବା ଲାଗି ପ୍ରୟାସ କରୁଛୁ, ଦେଶର ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ଯତ୍ନଶୀଳ ଅଛୁ, ଏହାର ଏକମାତ୍ର କାରଣ ହେଉଛି ସାଧୁସନ୍ଥଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦର୍ଶିତ କର୍ମ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ପ୍ରେରଣା ।

ଆଜି ସମୟର ଆହ୍ୱାନ ଏହା ଯେ ପୂଜା ପାଉଥିବା ଦେବତାଙ୍କ ଭଳି ରାଷ୍ଟ୍ରଦେବଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦିଆଯାଉ, ପୂଜାରେ ନିଜ ଇଷ୍ଟଦେବଙ୍କ ସହିତ ଭାରତମାତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରାଯାଉ । ଅଶିକ୍ଷା, ଅଜ୍ଞାନତା, କ୍ରୋଧାପଣ, କଳାଧନ, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ଭଳି ଯେଉଁ କଳୁଷତା ଭାରତମାତାକୁ ଜୀବୁଡ଼ି ଧରିଛି ସେଥିରୁ ଆମ ଦେଶକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସବୁ ସମାଜ ହିଁ ଦେଶକୁ ମାର୍ଗ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଏହା ଆଶା କରେ ଯେ ଆପଣମାନେ ସମସ୍ତେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମ ଦେଶର ପ୍ରାଣଶକ୍ତିକୁ ଜନଜନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରାଇଚାଲିଥିବେ । “ବୟମ୍ ଅମୃତସ୍ୟ ପୁତ୍ରାହା”ର ଅନୁଭବ ଦ୍ଵାରା ଜନଶକ୍ତିକୁ ଆହୁରି ମଜଭୁତ କରିଚାଲିଥାନ୍ତେ । ମୁଁ ନିଜର ଏହି ବକ୍ତବ୍ୟ ସହିତ ଆପଣମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛି ।

ବହୁତ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ !!!

(Release ID: 1481897) Visitor Counter : 4

